

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολὴ γὰρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο κἀγὼ ὁ τάλας, δεδοικῶς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

■ Ἡ ἀνάδειξις τοῦ συγκρητιστικοῦ ἄξονος Βατικανοῦ-Ἀθηνῶν-Φαναρίου

Φάκελος

Α΄. Βατικανὸ-Φανάρι

Β΄. Βατικανὸ-Ἀθῆναι

«Τὰ θεμέλια τῆς Πίστεως ἀνασκάπτονται ἐπὶ δεκαετίες ἀπὸ τὴν παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ»

(Πρωτοπρ. π. Θ. Ζήσης, «Ο.Τ.», ἀριθ. 1665/17.11.2006, σελ. 1)

«Τίς δύναται ταῦτα ἀστενακτὶ παρελθεῖν;... Ἀμφίβολα γέγονε τὰ ἀναντίρρητα»

(Μ. Βασιλείου, Περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, § 70)

ΤΑ ΔΙΑΔΡΑΜΑΤΙΣΘΕΝΤΑ προσφάτως στὸ Φανάρι (29-30.11.2006) καὶ στὸ Βατικανὸ (14-16.12.2006), ἀπὸ τοὺς *Οἰκουμενιστὰς* Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, ἀπέδειξαν μὲ τὸν πλέον σαφῆ καὶ δυναμικὸ τρόπο, ὅτι ἡ παναίρεσις τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ* ἔχει διαβρώσει εἰς βάθος τὴν ὀρθόδοξη αὐτοσυνειδησία τῶν ποιμένων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐνστερνίζονται τὸ *συγκρητιστικὸ ὄραμα* τῆς ἀντιπατερικῆς *Ἐγκυκλίου τοῦ 1920*, τοῦ θεμελίου αὐτοῦ καὶ τῆς βάσεως τῆς συγχρόνου μας *Διαχριστιανικῆς καὶ Διαθρησκειακῆς Κινήσεως*.

Ἡ διάβρωσις αὐτὴ ἔχει ὀδηγήσει πρὸ πολλοῦ τοὺς ποιμένας αὐτοὺς «μακρὰν τῆς ὁδοῦ τῶν Ἁγίων Πατέρων» (π. Θ. Ζήσης, «Ο.Τ.», ἀριθ. 1670/22.12.2006, σελ. 1), ἐφ' ὅσον σκέπτονται, ὀμιλοῦν καὶ πράττουν ὅλως

Φανάρι, 30.11.2006

Βατικανό, 14.12.2006

ἀντιθέτως πρὸς τὴν Πατερικὴν Παρακαταθήκην, ἡ ὁποία εἶναι διαυγεστάτη, ὅταν μᾶς προτρέπη:

«Καὶ μηδεμία ἔστω ὑμῖν κοινωνία πρὸς τοὺς σχισματικούς, μηθ' ὅλως πρὸς τοὺς αἰρετικούς· «οἴδατε γὰρ πῶς κἀγὼ τούτους ἐξετρεπόμην»· «σπουδάσατε μᾶλλον καὶ ὑμεῖς ἀεὶ συνάπτειν ἑαυτοὺς, προηγουμένως μὲν τῷ Κυρίῳ, ἔπειτα δὲ τοῖς Ἁγίοις· ἵνα μετὰ θάνατον ὑμᾶς εἰς τὰς αἰωνίους σκηνάς, ὡς φίλους καὶ γνωρίμους, δέξωνται καὶ αὐτοί».

(Μ. Ἀντωνίου, PG τ. 26, στλ. 969C-972A)

Ἡ πρόσφατος ἀνάδειξις καὶ ἐνίσχυσις τοῦ *συγκρητιστικοῦ ἄξονος* Βατικανοῦ-Ἀθηνῶν-Φαναρίου ἀφυπνίζουν ἐπὶ τέλους τὸ ἠφαίστειον τοῦ *Ἀντι-οικουμενισμοῦ*, ἀναμένονται δὲ συντόμως ἐλπιδοφόρες ἐξελίξεις, στὴν προοπτικὴ τῆς *Ὁρθοδόξου Ἐνστάσεως* καὶ *Ἀποτειχίσεως*, ἐκ μέρους ἰδίως τῶν ἐν Ἑλλάδι *Ἀντι-οικουμενιστῶν* τοῦ *Νέου Ἡμερολογίου*, πρὸς συσπείρωσιν ἐπὶ τέλους τῶν ὄντως Ὁρθοδόξων.

Ἐν κατακλείδι, πάντα ταῦτα δικαίωνουν πλήρως τὴν στάσι τῶν Ὁρθοδόξων *Ἀντι-οικουμενιστῶν* τοῦ *Πατρῴου Ἡμερολογίου*, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τοῦ 1924 ἔχουν ἀποτειχισθῆ ἐκ τῶν *Οἰκουμενιστῶν*, ἐνιστάμενοι θεαρέστως κατὰ τῆς παναιρέσεως τοῦ *Συγκρητισμοῦ*.

♦ **Μία** σειρὰ σχετικῶν κειμένων, τὰ ὁποῖα θὰ δημοσιεύσωμε, καταδεικνύει τὴν *ἀφύπνισιν* αὐτήν, ἡ ὁποία εἶθε νὰ διατηρήσῃ μέχρι τέλους τὸν ἀκραιφνῆ πατερικὸ χαρακτῆρα τῆς,

«πρὸς ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὁμόνοιαν»· «ἵνα καὶ ἐκποδῶν ἐλαθῆ ἡ τῶν Ἐκκλησιῶν διάστασις, καὶ τῆς εἰρήνης πᾶσιν ἡμῖν ἀρμοσθῆ σύνδεσμος»· «καὶ τοὺς ἐφευρετὰς τῆς νεωτεροποιουῦ κενοφωνίας πόρρω που τῶν ἐκκλησιαστικῶν περιβόλων βάλωμεν».

(Ἁγίας Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Mansi τ. 12, στλ. 1118E, 1003D· τ. 13, στλ. 404C)

Ἡ Ἐπίσκεψις τοῦ Πάπα εἰς τὸ Φανάρι*

*«Ὁ Πάπας εἶναι αἰρετικὸς
καὶ θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχει διαφορετικὴ ἀντιμετώπιση
ἀπὸ τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη»*

*Τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου
π. Διονυσίου Τάτση*

ΩΣ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ βιώσαμε τὴ συνάντησι τοῦ Πάπα Βενεδίκτου τοῦ ΙΖ' μὲ τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη Βαρθολομαῖο τὸν Α', στὸ Φανάρι.

Ἐνα γεγονὸς, ποὺ πίκρανε τοὺς συνειδητοὺς χριστιανούς, οἱ ὁποῖοι γνωρίζουν ὅτι ὁ Πάπας εἶναι αἰρετικὸς καὶ θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχει διαφορετικὴ ἀντιμετώπιση ἀπὸ τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη.

Ἦσάν, βέβαια, καὶ οἱ κοσμικοὶ, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐκκοσμικευμένοι χριστιανοί, ποὺ θεώρησαν τὴ συνάντησι σπουδαία, γιατί θὰ συμβάλει στὴν περαιτέρω ἀνάπτυξη τοῦ θεολογικοῦ διαλόγου μεταξὺ Ὁρθοδόξων καὶ Παπικῶν, θὰ ἰσχυροποιήσει τὴ θέση τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ θὰ ἐξομαλύνει τὶς προσωπικὲς διαφορὰς τοῦ Πάπα μὲ τὸν ἰσλαμικὸ κόσμον.

Τὰ ὅσα διαδραματίσθηκαν στὸ Φανάρι μεταδόθηκαν μὲ κάθε λεπτομέρεια ἀπὸ τὰ μέσα ἐπικοινωνίας καὶ ἐνημέρωσης καὶ ἀναλύθηκαν μὲ τρόπο πολιτικὸ, μιὰ καὶ ὁ Πάπας εἶναι ἀρχηγὸς κράτους. Τὰ καθαρῶς θεολογικὰ θέματα δὲν σχολιάστηκαν οὔτε καὶ κρίθηκε ἀναγκαῖο κάτι τέτοιο. Ὅλοι παρακολουθοῦσαν, ἂν θ' ἀντιδράσουν σὲ κάτι οἱ Τοῦρκοι!

Ὁ Πάπας, ἐπισκεπτόμενος, τὴν ἁγιασμένη κιβωτὸ τοῦ Γένους, τὴ Μεγάλῃ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ, πέτυχε τὴν παγκόσμια προβολὴ καὶ δημιουργήθηκαν ἐντυπώσεις στοὺς ἀπλοὺς καὶ ἀνίδεους

χριστιανούς, πὼς τάχα δὲν ὑπάρχουν διαφορὲς μεταξύ Ὁρθοδόξων καὶ Παπικῶν καὶ ὅποια ἐμπόδια εὐκόλα θ' ἀρθοῦν καὶ θὰ φτάσουμε στὸ Κοινὸ Ποτήριο, δηλαδὴ στὴ πλήρη ἔνωση τῶν Ἐκκλησιῶν.

Πολλὰ προκλητικὰ εἶδαμε κατὰ τὴν ἐπίσκεψη τοῦ Πάπα Βενεδίκτου στὸ Φανάρι. Ἐπίσημη ὑποδοχή, κοινὲς εὐλογίες, πολυχρονισμούς, μνημόνευση, ἀσπασμὸ εἰρήνης, ἀνταλλαγὴ βαρύτιμων δώρων, θεατρικὴ ἐμφάνιση στὸ μπαλκόνι τοῦ Πατριαρχείου μὲ ὑψωμένα κι ἐνωμένα τὰ χέρια τοῦ Πατριάρχου καὶ τοῦ Πάπα κ.λπ.

Ἡ ὅλη ὑπόθεση ἀπέδειξε ὅτι οἱ Ἱεροὶ Κανόνες, ποὺ ἀναφέρονται στὴν συμπροσευχὴ μὲ τοὺς αἰρετικούς, γιὰ τοὺς οἰκουμενιστὲς δὲν ἰσχύουν. Ἐχουν καταργηθεῖ πρὸ πολλοῦ. Ἄλλὰ καὶ αἱ δογματικὲς διαφορὲς ἔχουν λησμονηθεῖ, προκειμένου νὰ καρποφορήσει «*ὁ ἀληθοῦς διάλογος τῆς ἀγάπης*», ὁ ὁποῖος προφανῶς ἔχει ὡς σκοπὸ τὴ συγκάλυψη τῆς ἀλήθειας καὶ ὄχι τὴν ἐπιστροφή τῶν αἰρετικῶν στὴν Μία Ἐκκλησία.

Ὁ Ὁρθόδοξος λαὸς ἀνησυχεῖ, γιὰτὶ διαισθάνεται ὅτι κάτι πολὺ σοβαρὸ συντελεῖται ἐν ἀγνοίᾳ του. Ἀντιμετωπίζει δὲ καὶ τὸ δίλημμα: νὰ συμπαρίσταται στὸ χειμαζόμενο Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο ἢ νὰ τὸ ἐγκαταλείψει ἀφοῦ πρωτοστατεῖ σὲ οἰκουμενιστικὲς ἐκδηλώσεις;

Πάντως οἱ δύο Προκαθήμενοι, στὸ κοινὸ ἀνακοινωθέν τους, χαρακτηριστὴσαν τὴ συνάντησή τους ἀδελφικὴ καὶ μᾶς διαβεβαίωσαν ὅτι

«εἶναι ἔργον Θεοῦ καὶ κατὰ τινα τρόπον δῶρον ἐξ' Ἐκείνου προερχόμενον»!

«Ὅσα μᾶς ἐνώνουν, ἄλλα τόσα εἶναι αὐτὰ ποῦ μᾶς χωρίζουν!»**

**«Εἶναι τὸ ὀλιγότερο ἐπιπολαιότητα,
νὰ πιστεύουμε ὅτι μπορούμε τὶς προσωπικὲς μας
καλὲς σχέσεις νὰ τὶς γενικεύσουμε σὲ ὅλα τὰ ἐπίπεδα,
ἐν ὀνόματι μιᾶς ἐπίπλαστης ἀγάπης,
καταργώντας θεσμούς, κανόνες καὶ θέσμια αἰώνων»**

Τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Σωφρονίου

ΑΥΤΑ τὰ λόγια ἄκουσα τυχαῖα προχθές, σερφάροντας στὰ ἐρτζι-
ανὰ μέσα ἀπὸ ἓνα λαϊκὸ ἄσμα!

Καὶ τὸ μυαλό μου δὲν πῆγε κάπου ἄλλοῦ, ἀλλὰ στὸ γεγονός τῶν
ἡμερῶν, τῆς ἐπίσκεψης τοῦ Πάπα στὸ ἱστορικὸ Φανάρι, τὴν καρδιά
τῆς Ὁρθοδοξίας.

Καὶ μπορεῖ τὸ γεγονός τῆς ἐπίσκεψης νὰ πέρασε σὲ δεύτερη
μοίρα, λόγω τοῦ πρωτοφανοῦς στὰ ἑλληνικὰ χρονικὰ πενταπλοῦ
φονικοῦ, ποῦ συνέπεσε (τυχαῖα;) καὶ μονοπώλησε τὸ ἐνδιαφέρον
τῶν ΜΜΕ, ἀλλὰ δὲν παύει νὰ εἶναι πολὺ σημαντικὸ καὶ ἴσως ἀπο-
δειχθεῖ σημαντικότερο στὸ προσεχὲς ἱστορικὸ μέλλον.

Εἶδα στὶς εἰδήσεις τὴν πρώτη συνάντηση τοῦ Πάπα μὲ τὸν Πα-
τριάρχη καὶ διέκρινα μία ιδιαίτερη σπουδὴ γιὰ φῆμες καὶ λιβανίσματα
ἀπὸ τὴν μεριά τῶν ὀρθοδόξων.

Εἰπώθηκε, μάλιστα, ὅτι ἀγιορεῖτες πατέρες ἀνέλαβαν τὴν σύνθε-
ση τῶν «ἐγκωμίων» εἰδικὰ γραμμένων γιὰ τὸν Πάπα! Ἐναρωτιέμαι
ἂν αὐτὸ ἔχει σχέση μὲ τὴ φωτιά, ποῦ ξέσπασε μετὰ ἀπὸ λίγες
μέρες σὲ μία Μονὴ τοῦ Ἁγίου Ὁρους (ἀλλὰ δὲν ἔχω διασταυρώσει
τὴν πληροφορία!).

Πρόσεξα καὶ μία καλὰ «στημένη» σκηνή, μπροστὰ στὶς κάμερες,
μὲ σταυρωτὰ φιλήματα Βαρθολομαίου καὶ Βενέδικτου, τὰ ὁποῖα μάλ-
λον ἄφησαν ἀδιάφορο τὸν Πάπα, ἀφοῦ φάνηκε παθητικὰ μόνον
νὰ κινεῖται.

Τὸ ἴδιο ἀδιάφορος ἦταν καὶ ὅταν ὁ Πατριάρχης, ποὺ τοῦ σήκωσε τὸ χέρι καὶ τὸ ἔσειε στὸν ἀέρα σὲ ἐπίδειξη ἴσως ἐνότητας(;), δύναμης(;), ἢ δὲν γνωρίζω τί ἄλλο μπορεῖ νὰ σκεφτόταν (κάποιο μήνυμα ἴσως πρὸς τὴν τουρκικὴ ἡγεσία: *«προσέξτε, γιατί ὁ Πάπας εἶναι φίλος μου!»*).

Ἔδειξε τελικὰ ὁ Βενέδικτος ὅτι εἶναι ἓνας σοβαρὸς ἄνθρωπος, μπορεῖ, ὅμως, νὰ ἦταν καὶ ἡ ἀμηχανία του σὰν νέος, ποὺ εἶναι στὸ ἀξίωμα αὐτό.

Τὴν ἴδια στιγμή κάποιοι (ὅπως μὲ πληροφόρησαν) ἀπὸ κάτω φώναζαν *«ἄξιοι, ἄξιοι»!!!* Εὐτυχῶς, Παναγία μου, δὲν τὸ ἄκουσα μὲ τὰ αὐτιά μου (μοῦ τὸ εἶπαν ἐκ τῶν ὑστέρων), ἀνατριχιάζω καὶ στὴ σκέψη!

* * *

ΠΡΕΠΕΙ νὰ τὸ ξεκαθαρίσω: Δὲν ἔχω τίποτε μὲ τοὺς παπικούς. Τοὺς ἀγαπῶ σὰν ἀνθρώπους καὶ θαυμάζω πολλὰς φορὲς τὴν ἀπλότητά τους. Εἶναι κάτι, ποὺ λείπει ἀπὸ τοὺς δικούς μας ἀξιωματούχους τῆς Ἐκκλησίας.

Βλέπεις κάποιους χθεσινούς δικούς μας ἀρχιμανδρίτες (εὐτυχῶς ὄχι ὄλους), ποὺ μόλις *«καβαλήσουν τὸ καλάμι»* (ἤγουν ἀποκτήσουν δεσποτικὴ μίτρα) ἀποκοτῶν ὕφος ἑκατὸ καρδιναλίων μαζί!

Συνταξίδεμα πρὶν ἀπὸ ἓνα μῆνα στὸ ἀεροπλάνο μὲ ἓναν καθολικὸ ἐπίσκοπο. Κάποια στιγμή μοῦ ἔγινε *«κολλητὸς»* καὶ συζητούσαμε ἐπὶ παντὸς ἐπιστητοῦ σὰν νὰ ἤμασταν παλιοὶ φίλοι!

Πιστεύω ὅτι δὲν ἔχω προκαταλήψεις στὸ θέμα αὐτὸ καὶ προσπαθῶ νὰ τοὺς βλέπω ὄλους σὰν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ μου.

* * *

ΔΕΝ μοῦ εἶναι, ὁμως, ἀδιάφορο καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι ἓνας κληρικὸς (ὅπως ἄλλωστε καὶ κάθε χριστιανὸς) εἶναι «πόλις ἐπάνω ὅρους κειμένη» καὶ πρέπει νὰ εἶναι ἰδιαίτερα προσεκτικὸς εἰδικὰ στὶς δημόσιες ἐμφανίσεις του.

Διότι ἄλλο πράγμα εἶναι οἱ προσωπικὲς σχέσεις καὶ ἄλλο τὸ νὰ ἐκπροσωπῶ τὴν Ἐκκλησία μου, τὴν ἀλήθεια, τὴν Ὁρθοδοξία. Χρειάζεται πολλὴ προσοχὴ καὶ φρόνηση.

Εἶναι τὸ ὀλιγότερο ἐπιπολαιότητα, νὰ πιστεύουμε ὅτι μπορούμε τὶς προσωπικὲς μας καλὲς σχέσεις νὰ τὶς γενικεύσουμε σὲ ὅλα τὰ ἐπίπεδα, ἐν ὀνόματι μιᾶς ἐπίπλαστης ἀγάπης, καταργώντας θεσμούς, κανόνες καὶ θέσμια αἰώνων.

Δὲν μπορεῖ ἡ ἀγάπη μας νὰ ξεπερνάει τὴν ἀγάπη τῶν Ἁγίων Πατέρων· εἶναι σίγουρα ἐκ τοῦ πονηροῦ τὸ νὰ νομίζουμε ὅτι ἔχουμε περισσότερη ἀγάπη ἀπὸ τὸ Χριστὸ καὶ τὴν Ἐκκλησία Του!

Βέβαια μερικοί, πλανεμένα, ἐπειδὴ ἔχουν ὑψηλὸ ἀξίωμα, ἔχουν ἀθέλητα ταυτίσει τὸν ἑαυτό τους μὲ τὴν Ἐκκλησία, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ φέρονται ὅπως ὁ Πάπας κι ἄς ἰσχυρίζονται ὅτι φέρονται δημοκρατικὰ μέσα στὸ πολίτευμα τῆς Ἐκκλησίας.

Τὸ μεγάλο ἐρώτημα εἶναι ἂν αὐτοὶ ποὺ εἶναι γύρω τους, ἀντιλαμβάνονται τὸ μεγάλο αὐτὸ ὀλίσθημα, γιὰ νὰ τοὺς βάλουν ἓνα φρένο, ἢ ἐν ὀνόματι μιᾶς κακῶς νοοῦμενης προσωπολατρίας τοὺς χειροκροτοῦν ἀδιακρίτως.

Ἄλλοίμονο, ὁμως, γιατί τότε αὐτομάτως ἡ εὐθύνη γίνεται συλλογική, γιὰ τὶς ἀσυλλόγιστες ἐνέργειες «τῶν πρώτων» καὶ τότε νὰ φοβούμεστε περισσότερο γιὰ τὰ δεινά, ποὺ θὰ προκύψουν στὴν Ἐκκλησία μας.

Ἄς θυμηθοῦμε λίγο τὴ χιονοστιβάδα τῶν ἐκκλησιαστικῶν σκανδάλων μετὰ τὴν ἔλευση τοῦ Πάπα στὴν Ἑλλάδα (τυχαῖο;)!

Γι' αὐτὸ καὶ τὸ ὑπογραμμίζω ὅτι δὲν φοβοῦμαι τὸν Πάπα, τοὺς δικούς μας ἀνθρώπους φοβᾶμαι!

(*) Ἐφημερ. «**Ὁρθόδοξος Τύπος**», ἀριθ. 1669/15.12.2006, σελ. 1. Ἐπιμέλ. ἡμετ.

(**) Ἐφημερ. «**Ὁρθόδοξος Τύπος**», ἀριθ. 1669/15.12.2006, σελ. 3. Ἐπιμέλ. ἡμετ.